

பற்றிக் கொண்டிருப்பது எப்படி?

[அதிகாரம் 12]

கடந்து போன மாதங்களையும் ஆண்டுகளையும் நாம் பின்னோக்கிப் பார்க்கையில், நாம் இழந்து போன நமது அன்பிற்குரியவர்களைப் பற்றி நாம் நினைக்கலாம். குடும்ப உறுப்பினர் ஒருவரை இழத்தல் என்பது கவலையான ஒரு அனுபவமாக உள்ளது. இருப்பினும் நாம், கிறிஸ்துவுக்குள்ளான நமது சகோதர சகோதரிகளில் சிலர் இனியும் நம்முடன் இல்லை என்பதைக் கவனிப்பதிலும் துக்கமாக இருக்க வேண்டும். ஒருகாலத்தில் அவர்கள் சபையில் உண்மையுள்ள உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். பரலோகத்திற்குச் செல்லும் வழியில் இருந்தனர்; ஆனால் இனியும் அவர்கள் உண்மையுள்ளவர்களாக இருப்பதில்லை. அவர்கள் விழுந்து போயுள்ளனர் மற்றும் அவர்கள் தங்களின் நித்திய அழிவிற்கான பாதையில் உள்ளனர். தேவனுடைய குடும்பத்தில் ஆவிக்குரிய வகையில் விசுவாச விலக்கம் அடைதல் என்பது நமது உடல்நீதியான குடும்பங்களில் ஏற்படும் மரணத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருதயத்தை உடையச் செய்வதாக உள்ளது.

இருப்பினும் நாம், முன்னோக்கிப் பார்க்கும் அவசியமாக உள்ளது. வரவிருக்கும் மாதங்கள் எவற்றைக் கொண்டுவரும்? ஆவிக்குரிய நமது குடும்பத்தின் சில உறுப்பினர்கள் செய்துள்ளது போன்று நம்மில் யாராவது புறம்பே விழுந்து போவோமா?

அதுவே எபிரெயருக்கு நிருபம் எழுதப்பட்ட கிறிஸ்தவர்களால் எதிர்கொள்ளப்பட்ட கேள்வியாக இருந்தது. அவர்கள் புறம்பே விழுந்து போகாதவின் அபாயத்தில் இருந்தனர். அவர்கள் விரோதிகளுடைய அக்கினியின் முன் அலைபாயும் படையைப் போல் இருந்தனர். அவர்கள் உறுதியாக நிற்க உதவும்படி, அவர்கள் விழுந்து போவதில் இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றும்படி எபிரெயருக்கு நிருபம் எழுதப்பட்டது.

விசுவாச விலக்கத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு அவர்கள் என்ன செய்ய முடிந்தது? அவர்கள் ஒருவர் மற்றவரை ஊக்குவிப்பதைக் கொண்டு இதைத் தொடங்க முடியும் (காண்க எபிரெயர் 3:12, 13; 10:24, 25). இருப்பினும் முடிவில், ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவரும், தாம் உண்மையாக நிலைத்திருப்பதைக் காண்பதற்கு அவரே பொறுப்புள்ளவராக இருந்தார். இது எவ்வாறு செய்யப்பட முடியும்? அந்தக் கேள்வியை எபிரெயர் 12ம் அதிகாரம் குறிப்பிட்டது; கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நாம், *பற்றிக் கொண்டிருப்பது எவ்வாறு* என்று அது நமக்குக் கூறுகிறது.

பொறுமை அல்லது சகிப்புத்தன்மையைக் கொண்டிருத்தல்

பற்றிக் கொண்டிருப்பதற்கு நாம், முதலாவதாக பொறுமையை அல்லது சகிப்புத் தன்மையைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். (வாசிக்கவும் எபிரெயர் 12:1, 2அ.) எபிரெயர் 11ல் நாம், விசுவாசத்தின் மாபெரும் வீரர்கள் சிலரைப் பற்றி வாசித்தோம். இவர்கள் 12:1ல் குறிப்பிடப்பட்ட “மேகம்போன்ற இத்தனை திரளான சாட்சிகளாக” உள்ளனர். இவர்கள் சாட்சிகளாக இருப்பது எவ்வாறு? எதிர்ப்பான சூழ்நிலைகளிலும் இவர்கள், ஏற்கனவே ஓட்டத்தை வெற்றிகரமாக ஓடியுள்ளனர் மற்றும் அது செய்யப் படமுடியும் என்ற உண்மைக்கு இவர்கள் சாட்சிகளாக உள்ளனர். இது செய்யப் படமுடியும் என்று இவர்களின் உதாரணத்தில் இருந்து நாம் அறிவதால், இதைச் செய்ய வேண்டியது என்பது மாத்திரம் நமக்கு எஞ்சியுள்ளது!

இவர்களின் உதாரணங்களை நாம் எவ்வாறு பின்பற்ற முடியும்? நமது வாழ்வில் பாவத்தை விட்டு விலகி ஓட்டத்தில் ஈடுபடுவதினால் இதைச் செய்ய முடியும். நாம் எவ்வாறு வெற்றிகரமாக ஓட முடியும்? “பொறுமையோடு” (KJV) அல்லது “சகிப்புத்தன்மையோடு” (NASB) அல்லது “விடாமுயற்சியோடு” (RSV) ஓடுவதினால். கிறிஸ்தவ வாழ்வு ஒரு ஓட்டப்பந்தயம் போன்றுள்ளது, ஆனால் இது ஒரு 100 மீட்டர் விரைவோட்டப் பந்தயம் போன்று இருப்பதில்லை. மாறாக இது அதிகமாக, மாரத்தான் பந்தயம் போன்றதாக உள்ளது. வெற்றி பெறுவதற்கு தேவைப்படுவது என்ன? நீங்கள் தொடர்ந்து ஓடவேண்டும், தொடர்ந்து முயற்சி செய்ய வேண்டும்!

கிறிஸ்தவ வாழ்வின் இரகசியம் என்ன? மாபெரும் திறமையா? ஆழமான “ஆவிக்குரிய தன்மையா”? இல்லை! இது முன்னோக்கிச் செல்வதை காத்துக்கொள்ளும் திறன், கர்த்தர் விரும்புகின்றவற்றை நீங்கள் உங்களால் முடிந்த அளவுக்குத் தினசரி செய்ய முயற்சித்தல் என்பதாக மாத்திரமே உள்ளது. ஒரு கிறிஸ்தவராக இருப்பதற்கு பின்வருவது மாத்திரம் தேவைப்படுகிறது: சூழ்நிலைகள் எவ்வளவு கடினமானவையாக இருந்தாலும், விடாமுயற்சியுடன் தொடரும் திறன்.

இயேசுவின் மீது நமது கண்களை நிலைநிறுத்துதல்

பற்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு, இரண்டாவதாக நாம் இயேசுவின் மீது நமது கண்களை நிலைநிறுத்த வேண்டும். எபிரெயர் 12:2ஆ-4ன் செய்தியானது, விசேஷமாகத் தங்களின் விசுவாசத்திற்காக துன்புறுத்தப் பட்டிருந்த அல்லது துன்புறுத்தப்படப் போகும் மக்களுக்கானதாக உள்ளது. நமது மனங்கள் தாமதமாகவே இயேசுவை நோக்கித் திரும்புகின்றன. துன்புறுத்தப்படும் தமது பிதாவுக்கு உண்மையுள்ளவராக இருந்த அவரே நமது நிறைவான உதாரணமாக இருக்கிறார். அவர் “அவமானத்தை எண்ணாமல், சிலுவையைச் சகித்து” இருந்தார், ஆயினும் அவர் ஒருக்காலும் பாவம் செய்யவில்லை. அவரது பாடுகள் மூலமாக அவர், மற்றவர்களுக்கு இரட்சிப்பையும் தேவனிடத்தில் இருந்து கனத்தையும் வெற்றியாகப் பெற்றார்.

இயேசுவின் உதாரணத்தை சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் மதிப்பு உள்ளது. வாசகர்கள் முன்னதாக உபத்திரவப்படுத்தப்பட்டு இருந்தனர் (எபிரெயர் 10:32-

34). ஒருவேளை மற்ற புதிய ஏற்பாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களைப் போன்று அவர்கள் “விரோதமாகப் பேசப்படுபவர்களாக” (நடபடிகள் 28:22) இருந்தனர். அவர்கள் விசுவாசத்திற்காக இன்னமும் இரத்தம் சிந்தியிருக்கவில்லை என்றாலும், தொடர்ந்து வந்த உபத்திரவமானது அவர்களில் சிலரை மரணத்திற்கு வழிநடத்த முடிந்திருக்கும். அவர்கள் இயேசுவைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்தார்கள் என்றால், அவர்கள் நித்தியத்தில் கிறிஸ்துவின் மகிமையில் பங்கடையும் நம்பிக்கையின் மூலமாக, அவர்கள் “அக்கினியின் கீழ்” கூட உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருக்கத் தீர்மானம் செய்வதில் பெலப்படுத்தப் படமுடியும்.

நாமும் கூட, உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருத்தலின் அறைகூவலை எதிர்கொள்ளுகையில் “[இயேசுவை] நோக்கிப்” பார்ப்போமாக. உங்கள் பிரச்சனை, உபத்திரவம் அல்லது சோதிக்கப்படுதல் என்பது எதுவாக இருந்தாலும் அது, தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்யவும் மனிதகுலத்தை மீட்கவும் இயேசு எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தவற்றைக் காட்டிலும் மிகமோசமானதாக இருப்பதில்லை. உங்கள் மனதை இயேசுவின் மீது காத்துக்கொள்ளுங்கள் அப்போது உங்களால் பற்றிக்கொண்டிருக்க முடியும்.

தேவன் தமது பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கிறார் என்பதை நினைவில் வைத்தல்

பற்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு நாம், மூன்றாவதாக தேவன் தமது பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கும் வழி என்ற வகையில், எதிரான சூழ்நிலைகளைக் கண்ணோக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும். (வாசிக்கவும் எபிரெயர் 12:5-11.) எபிரெயருக்கு எழுதியிருப்பதின் முதல் வாசகர்கள், உபத்திரவப்படுத்தப்படுதல் உட்படக் கடினமான வேளைகளை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்த அனுபவத்தை அவர்கள், தங்களைத் தேவன் சிட்சிக்கும் வழிமுறையாகக் கண்ணோக்க முடியும் என்பது இவ்வசனப்பகுதியின் புத்திமதியினுடைய கருத்தாக உள்ளது. இந்த சிட்சையை வரவேற்பதற்கு நான்கு காரணங்கள் அவர்களுக்குத் தரப்பட்டன:

(1) சிட்சை என்பது தேவனுடைய அன்பின் அடையாளமாக உள்ளது, ஏனெனில் “கர்த்தர் எவனிடத்தில் அன்புகூருகிறாரோ அவனை அவர் சிட்சிக்கிறார்” (12:6).

(2) சிட்சை என்பது மகன் என்ற உரிமையின் அடையாளமாக உள்ளது; சிட்சை எதையும் பெற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் தேவனுடைய பிள்ளைகளின் மத்தியில் இருப்பதில்லை (12:7, 8).

(3) அவர்கள் தங்கள் பூமிக்குரிய தந்தையர்களிடம் இருந்து சிட்சையை ஏற்றுக்கொண்டதாலும், அவர்களுக்குத் தேவன் மிகச்சிறந்தவற்றையே செய்வார் என்பது இன்னும் அதிக நிச்சயமானதாக இருந்ததாலும், தேவனுடைய சிட்சையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பது நியாயமானதாகவே இருந்தது (12:9, 10).

(4) சிட்சை என்பது மக்களுக்கு நல்லதாக உள்ளது. தேவனுடைய பிள்ளைகள் “தம்முடைய தேவனுடைய பரிசுத்தத்துக்கு நாம் பங்குள்ளவர்களாகும்பொருட்டு” (12:10), அவர்கள்மீது அதைத் தேவன் அனுப்புகிறார். காலப்போக்கில் அது, “நீதியாகிய சமாதான பலனைத் தரும்” (12:11).

நமது சொந்தத் தவறு இல்லாதபோதுங்கூட மோசமான விஷயங்கள் நமக்கு நடைபெறும்போதும்கூட, அவைகள் நம்மைச் சிலவழிகளில் மேன்மையான மக்கள் ஆக்குவதற்காக அவை நடைபெறத் தேவன் அனுமதிக்கிறார் என்று நாம் நம்ப முடியும். வருத்தமும் துக்கமும் உபத்திரவமும், நமக்காகத் தேவன் கொண்டுள்ள சித்தத்தை நாம் அதிகமாக ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் ஆவதற்கும் மற்றவர்களின் பிரச்சனைகள் பற்றி அதிகம் கருத்துநோக்குடையவர்களாகும்படிக்கும் நமக்கு உதவலாம். நமது போராட்டங்களை நாம், நம்மைச் சிட்சிக்கும் தேவனுடைய வழியாக, பக்குவம் அடைவதற்கு உதவுபவையாகக் கண்டால், பிரச்சனைகள் எழும்போது நமது விசுவாசத்தை நாம் பற்றிக்கொண்டிருக்க அதிக வாய்ப்பு உள்ளது.

நமது தீர்மானத்தைப் பெலப்படுத்துதல்

பற்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு நாம், நான்காவதாக நமது தீர்மானத்தைப் பெலப்படுத்த வேண்டும். (வாசிக்குவும் எபிரெயர் 12:12-17.) நான் விசேஷமாக 12:12ஐ விரும்புகிறேன், ஏனெனில் அது சில வேளைகளில் நான் ஆவிக்குரிய முறையில் எவ்வாறு உணருகிறேன் என்பதை நன்கு பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. உண்மையில் நான் சந்தேகம் நிறைந்தவனாக இருப்பதில்லை மற்றும் குறிப்பாக இடர்ப்பாடு அல்லது கவலை அடைந்தவனாக இருப்பதில்லை; நான் கலக உணர்வு, கோபம் அல்லது மரணம் என்பதை உணருவதில்லை; நான் உணர்வைக் கடந்து இருப்பதாக மாத்திரம் காணப்படுகிறேன். இது ஏறக்குறைய, நான் “நெகிழ்ந்த கைகளையும் தளர்ந்த முழங்கால்களையும்” கொண்டிருந்ததாக - ஆவிக்குரிய வகையில் பேசுவதென்றால், நான் மந்தமாக அல்லது நலிவுற்று இருப்பதாக - உள்ளது. நீங்கள் எப்போதாவது அதைப்போன்று உணர்ந்தது உண்டா?

அதைப் பற்றி நாம் என்ன செய்ய முடியும்? எபிரெயர் 12:12, “ஆகையினால், நெகிழ்ந்த கைகளையும் தளர்ந்த முழங்கால்களையும் நீங்கள் திரும்ப நிமிர்த்தி” என்று கூறுகிறது. வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், கிறிஸ்தவராக இருப்பதற்கான “உங்கள் தீர்மானத்தைப் பெலப்படுத்துங்கள்.” பலமுள்ளவர்களாக இருங்கள்! ஒருவேளை நாம் எல்லாரும் இப்படிப்பட்ட தீர்மானத்தை மேற்கொள்ள வேண்டி இருக்கலாம்: “இப்போதிருந்து நான் அதிக பலமுள்ளவனாக இருப்பேன்! இப்போதிருந்து நான் கர்த்தருக்கு முற்றிலும் அர்ப்பணிக்கப்பட்ட வாழ்வை நடத்தத் தீர்மானிக்கிறேன்!”

கர்த்தரைப் பின்பற்றுவதற்குப் புதிய தீர்மானத்தை நாம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தால் போன்ற குறிப்பிட்ட விஷயங்களைப் பற்றி இந்தப் பகுதி தொடர்ந்து பேசுகிறது. (1) எல்லா மனிதர்களுடனும் சமாதானமாக இருக்க நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும். (2) “பரிசுத்தமாகுதலுக்கு,” இன்னும் அதிக பரிசுத்தமாகுதலுக்கு நாம் பிரயாசப்பட வேண்டும். (3) எவரொருவரும், எந்த விஷயமும் - “கசப்பான வேர்” எதுவும் - நமது சுதந்தரத்தை நாம் இழந்துபோகப் பண்ணாதபடி இருப்பதை நாம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். (4) ஒழுக்கவீனத்தை நாம் தவிர்க்க வேண்டும். (5) ஏசா செய்தது போல், கணப்பொழுது அனுகூலங்களுக்காக நித்திய ஆசீர்வாதங்களை

வர்த்தகம் செய்வதில் இருந்து நம்மை நாம் காத்துக்கொள்ள வேண்டும். இயேசு கிறிஸ்துவுக்குள் உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருப்பதற்கு, வேறு எதைக் காட்டிலும், இவ்வாறு செய்வதாகத் தீர்மானித்தல் என்பது அதிகம் தேவையுள்ளதாக இருக்கிறது!

வாழ்வில் வெற்றி பெற்றவர்கள், மாபெரும் மதிநுட்பம் அல்லது திறன் கொண்டவர்களாக இருக்க அவசியமற்று இருந்தது என்பதை நீங்கள் கவனித்து இருக்கிறீர்களா? ஒரு கல்லூரி ஆசிரியர் என்ற வகையில் நான் அதைத் தொடர்ந்து பார்த்திருக்கிறேன்: சாதனைத்தேர்வுகளில் மிக உயர்ந்த மதிப்பெண்களைப் பெற்ற மாணவர்கள், எப்போதுமே மிகச்சிறந்த மதிப்பெண்களை எடுத்ததில்லை. உண்மையில் சில வேளைகளில் அவர்கள் தங்கள் பாடங்களில் தவறியிருந்தனர். மாறாக, மிகச்சிறந்த மதிப்பெண்களைப் பெற்றவர்கள், பெரும்பாலும் சராசரி மதிநுட்பம் உடையவர்களாக, கடினமாக உழைத்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்கள் பள்ளியில் வெற்றி பெறத்தீர்மானித்தனர், மற்றும் அவ்வாறே வெற்றியும் பெற்றனர்! ஆவிக்குரிய விஷயங்களில் வெற்றி பெறுவதற்கு நமக்கு, அவ்வகையான தீர்மானம் - தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்ய வேண்டும் என்ற பலத்த தீர்மானம் - தேவைப்படுகிறது.

நமது மாபெரும் அனுகூலங்களை நினைத்துக் கொள்ளுதல்

நமது விசுவாசத்தை பற்றிக்கொண்டிருப்பதற்கு நாம், ஐந்தாவதாக நமது மாபெரும் அனுகூலங்களை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். எபிரெயர் 12:18-29 வசனப்பகுதியானது பழைய மற்றும் புதிய உடன்படிக்கைகளுக்கு இடையில் ஒரு மாபெரும் நேரெதிர்க் கருத்தைத் தரவழைக்கிறது. “தொடக்கூடியதும் அக்கினி பற்றியொரிகிறதுமான மலையினிடத்திற்கும்” பந்தாரம் இருள் பெருங்காற்று ஆகிய இவைகளினிடத்திற்கும்” இன்னும் பிறவற்றைப் பற்றி எழுத்தாளர் பேசியபோது, அவர் சீனாய் மலையில் மோசேக்கு நியாயப் பிரமாணம் கொடுக்கப்பட்டது பற்றிப் பேசினார். (காண்க யாத்திராகமம் 19; 20; உபாகமம் 4; 5.) “நீங்கள் [அவ்வகையான மலையினிடத்திற்கு] வந்து சேரவில்லை,” என்று அவர் கூறினார். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், நாம் அவ்வகையான உடன்படிக்கையில் ஈடுபடவில்லை மற்றும் அந்தப் பிரமாணத்தின்கீழ் இருப்பதில்லை.

இதற்குப்பதிலாக நாம் எவ்விடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துள்ளோம்? பின்வருவதைப் பற்றி நினைத்துப் பாருங்கள்: நாம், “சீயோன் மலையினிடத்திற்கும், ஜீவனுள்ள தேவனுடைய நகரமாகிய பரம எருசலேமினிடத்திற்கும், ஆயிரம் பதினாயிரமான தேவதூதர்களினிடத்திற்கும், பரலோகத்தில் பேரெழுதியிருக்கிற முதற்பேறானவர்களின் சர்வசங்கமாகிய சபையினிடத்திற்கும், யாவருக்கும் நியாயாதிபதியாகிய தேவனிடத்திற்கும், பூரணராக்கப்பட்ட நீதிமாண்களுடைய ஆவிகளினிடத்திற்கும், ... இயேசுவினிடத்திற்கும், ... தெளிக்கப்படும் இரத்தத்தினிடத்திற்கும்” வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம்!

“அசைக்கப்படக் கூடியதாக உள்ள, எனவே நீக்கப்படுவதாக இருந்த பழைய உடன்படிக்கை மற்றும் “அசைவில்லாத இராஜ்யத்தை” (12:28) உள்ளடக்கிய புதிய உடன்படிக்கை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையில் ஒரு கூரான

நேர்மாறு ஒப்பீடு தரவழைக்கப் பட்டுள்ளது. இந்த நேர்மாறு ஒப்பீட்டின் மூன்று அம்சங்கள் வாசகர்களின் மனங்களை விசேஷமாக ஈர்த்தன:

(1) *நியாயப்பிரமாணத்தின் கீழ் இருந்தவர்களைக் காட்டிலும் அவர்கள் [எபிரெயக் கிறிஸ்தவர்கள்] எவ்வளவு மேன்மையானவர்களாக இருந்தனர்.* அந்த முறைமையானது, தேவன் இருக்கும் இடத்திற்கு மக்கள் ஒருபோதும் அண்மித்து வரக்கூடாதிருந்த நிகழ்வை அடையாளப்படுத்தியது. இதற்கு நேர் மாறாக, வாசகர்கள் வாழ்ந்திருந்த புதிய முறைமையானது தேவனிடத்திலும் வான சேனைகள் எல்லாரிடத்திலும் சென்று சேரும் வழியை அளித்தது!

(2) *அவர்கள் கொண்டிருந்த சிலாக்கியங்கள் எத்தனை.* அவர்கள் இந்த உலகத்தில் இருந்தனர். ஆனால் அதே வேளையில் அவர்கள் இன்னொரு உலகத்தின் பகுதியில் - தேவனுடைய வாசஸ்தலத்தின் பகுதியில் - இருந்தனர். அவர்கள் இன்றைய நாட்களில் வாழும் கிறிஸ்தவர்களுடன், இவ்வாழ்வைக் கடந்து சென்றிருந்த பரிசுத்தவான்களுடன், அவர்களை மீட்ட இரத்தத்துடன், அவர்களைக் கிரயம் கொண்ட கர்த்தருடன், அவர்களை நியாயந்தீர்க்கும் தேவனுடன் மற்றும் எல்லாத் தூதர்களுடன் இருந்தனர்! நாம் பரலோகத்தின் பகுதியாக இருப்பதற்கு அங்கு செல்லும் வரையில் காத்திருக்கத் தேவையில்லை!

(3) *பழைய ஏற்பாடு எவ்வளவு மாறக்கூடியதாக இருந்தது மற்றும் புதிய ஏற்பாடு எவ்வளவு நிரந்தரமாக உள்ளது!* 10:9ல் நாம், "... இரண்டாவதை நிலைநிறுத்துவதற்கு முதலாவதை நீக்கிப்போடுகிறார்" என்று வாசிக்கிறோம். இயேசு என்றென்றைக்கும் தொடர்ந்து இருப்பார் மற்றும் அவர் தமது ஆசாரியத்துவத்தை நிரந்தரமாகப் பற்றிக்கொண்டிருப்பார் (7:24). எபிரெயருக்கு எழுதிய நிருபம் முழுவதிலும் நாம், "பழைய", "முந்திய," "புதிய," மற்றும் "மேன்மையான" என்பவை போன்ற சொற்றொடர்கள், நியாயப்பிரமாணத்திற்குப் பதிலாக புதிய பிரமாணம் தரப்படும் என்பதைக் கருத்தாகத் தெரிவிப்பதைக் காணுகிறோம்.

இதைக் கண்ட வாசகர்கள், இப்படிப்பட்ட மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களைப் பெற்றவர்கள் என்ற வகையில் தாங்கள் இயேசுவுக்காக அன்றாடம் வாழ்வதற்கு இருமடங்கு கடினமான முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். செய்தியானது கடந்து வராதிருக்கும் பட்சத்தில், எழுத்தாளர் இன்னொரு கருத்தை ஏற்படுத்தினார்: மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களுடன் மாபெரும் பொறுப்புக்களும் வருகின்றன. கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நாம் அதிகமாக மாபெரும் அனுகூலங்களைக் கொண்டுள்ளதால், நாம் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்யாதிருந்தால், நிச்சயமாக தண்டனையை எதிர்பார்க்க முடியும்: "பேசுகிறவருக்கு நீங்கள் செவிகொடுக்கமாட்டோமென்று விலகாதபடி எச்சரிக்கையாயிருங்கள்"; "நம்முடைய தேவன் பட்சிக்கிற அக்கினியாயிருக்கிறாரே" (12:25, 29). மேன்மையான ஆசீர்வாதங்களையும் அனுகூலங்களையும் பெறுதல் சாத்தியமாயுள்ளது என்பது, நாம் ஆசீர்வாதங்களைப் புறக்கணித்தால் அதிகமான தண்டனையைப் பெற்றுக் கொள்வோம் என்றாகிறது! (காண்க 2:1-3; 10:28, 29.)

நமக்குக் கிடைத்துள்ள பல ஆசீர்வாதங்கள் பற்றிய சிந்தனையானது, கர்த்தருடைய சித்தத்தின்படி செய்வதில் மாபெரும் முயற்சி செய்யும்படி

நம்மைத் தூண்டியெழுப்ப வேண்டும்! மேலும் நாம், அவரது ஆசீர்வாதங்களை மதித்துணரவும் அதை நமக்கு ஏற்புடையதாக்கிக் கொள்ளவும் தவறுதலானது நம்மைப் பயங்கரமான தண்டனைக்கு வழிநடத்தும் என்பதையும் நினைவில் வைக்க வேண்டும்!

முடிவுரை

வரவிருக்கும் மாதங்களிலும் ஆண்டுகளிலும் நம்மைப் புறம்பாக விழுந்து போய்விடுவதில் இருந்து காப்பாற்றக்கூடுவது என்ன? நாம் எவ்வாறு பற்றிக்கொண்டிருக்க முடியும்? பின்வரும் விஷயங்கள் அதற்கு உதவும்: நாம் சகிப்புத்தன்மை என்ற பண்பை மேம்படுத்திக்கொள்ள முடியும். நமது கண்களை இயேசுவை நோக்கிக் காத்துக்கொள்ள முடியும், தேவன் தமது பிள்ளைகளைச் சிட்சிக்கிறார் என்பதை மனதில் காத்துக்கொள்ள முடியும் உண்மையுள்ளவர்களாகத் தேவனுக்கு ஊழியம் செய்யப் பதியதாகத் தீர்மானிக்க முடியும் மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் நமது அனுகூலங்களை நினைவில் வைக்க முடியும். நிறைவாக நாம், உண்மையுள்ளவர்களாக நிலைத்திருப்போமா இல்லையா என்பதை, உறுதியாக *நாமே* முடிவு செய்வோம் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நமது உண்மைத்தன்மை என்பது சபை, மூப்பர்கள், உதவிக்காரர்கள், பிரசங்கியார்கள், வேதாகமப்பள்ளியின் போதகர் அல்லது நமது பெற்றோர் ஆகியோரைச் சார்ந்து இருப்பதில்லை. அது நம் ஒவ்வொருவரையும் சார்ந்திருக்கிறது!

கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில் வெற்றியடைய நாம், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் டான் மோரீஸ் அவர்கள் செயல்விளக்கப்படுத்திய வகையிலான தீர்மானத்தைக் கொண்டிருப்பது அவசியமாக உள்ளது. அந்த வரலாற்றை நான் கேள்விப்படுகையில், அபிலேன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி வளாகத்தில் சில விஷயங்கள் செய்யப்படக் கூடுமா இல்லையா என்பது பற்றிய நெரெதிர்க்கருத்துக்கள் சில எழுந்தன. அந்த வேளையில், சகோதரர் மோரீஸ் அவர்கள் அந்தக் கல்லூரியின் தலைவராக இருந்தார், மற்றும் சபைகூடும் இடத்தில் அவர் நின்று அந்த விஷயத்தில் தமது முடிவை அறிவித்தார். தமது முடிவை அவர் கொடுத்து, பின்பு பின்வருவது போன்று சிலவற்றைக் கூறினார்: “அபிலேன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் அறக்கட்டளைக் குழுவும், ஆசிரியர் துறையினரும், மாணவர்களும் சரியானவற்றிற்காக நிலைநிற்கும் வரையிலும் நான் அவர்களுடன் நிற்பேன். சரியானதைச் செய்வதில் மாணவர்கள் ஆர்வம் கொள்ளாத வேளை வருமென்றால், அபிலேன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் அறக்கட்டளைக் குழுவும் ஆசிரியர் துறையினரும் சரியானவற்றிற்காக நிலைநிற்கும் வரையில் நான் அவர்களுடன் நிற்பேன். கல்லூரியின் மாணவர்களும் ஆசிரியர் துறையினரும், சரியானவற்றைச் செய்வதில் ஆர்வம் கொள்ளாது இருக்கும் வேளை வரும் என்றால், அபிலேன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் அறக்கட்டளைக் குழுவினர் சரியானவற்றிற்காக நிலைநிற்கும் வரையில் நான் அவர்களுடன் நிற்பேன். ஆனால் அபிலேன் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியின் அறக்கட்டளைக் குழுவினர் ஆசிரியர் துறையினர் மற்றும் மாணவர்கள் ஆகிய அனைவரும் சரியானவற்றைச் செய்ய நிற்பதை விட்டு விலகினால், நான் தனியாக நிற்பேன்!”

அந்த உறுதிபாட்டில் நீங்கள் பங்கேற்கிறீர்களா? நீங்கள் தனியாக நிற்க வேண்டியிருந்தாலும், சரியானவற்றிற்காக அவ்வாறு நிற்க மனவிருப்பமாக

இருக்கிறீர்களா? சபை என்பது, மரணத்திற்கு ஏதுவான எதிரியின் சுடுதலுக்கு முன்நிற்கும் படை போன்றதாக உள்ளது. உங்களைச் சுற்றிலும் உள்ள ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள், அலைபாய்கின்றனர், பின்னால் விழுந்து போகின்றனர் மற்றும் விரோதியைக் கண்டு ஓடுகின்றனர். நீங்களும் அதேயே செய்வீர்களா அல்லது நீங்கள் உங்கள் விசுவாசத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருப்பீர்களா?